

„Můžu si je nechat, mami?“

„Můžeš, ale zadarmo to nebude,“ prohlásila maminka. Když viděla, jak se Ondra vyplašeně tváří, že bude muset za kuličky platit a vybrat peníze z prasátka, rychle dodala: „Bude tě to stát jedno vyluxování tří pokojů. Koberce v děčáku, obýváku a v ložnici už se tetelí blahem, že budou jako nové.“

Ondra si oddychl. „Uf. Platí!“

S nebyvalou radostí se pustil do práce. Pochvaloval si, jak přišel ke kuličkám levně. Vlastně je má úplně zadarmo!

KNIHOVNÍK SLUŽEBNÍK

„Jú, tvoje máma byla princezna?“ vypískla Anička, když ji Ondra ukázal fotografii.

Ondru to očividně potěšilo, i on pomyslel na princeznu z pohádky, když fotku poprvé uviděl. „No, možná jo. Sluší jí to, vid’?“

„Sluší,“ přitakala holčička, nemohla od obrázku odtrhnout oči. „Taky bych chtěla takové šaty. A střevíčky! Teda! Ty jsou parádní!“

Ondra se ušklíbl. „Na co chceš střevíčky? To ti piškoťáci baleťáci nestačí?“

Anička obrátila oči v sloup. Ten Ondra, ten neználek! Každá holka se přece ráda líbí a každá holka by chtěla být hezká jako princezna. Ale to je zbytečné klukovi říkat, nejspíš by se jí posmíval. Holčička raději polkla svou odpověď. Kdyby do knihovny přišli dva rozhádanci, nic by nepořídili.

Měli štěstí. Za výpůjčním stolem seděl jejich kamarád knihovník Míra. Všechny děti, nejen Anička s Ondrou, ho měly rády. Byla s ním legrace. Při čtení pohádek se všelijak šklebil a pitvořil, měnil hlas, a když dělal ježibabu, nasadil si falešný nos s chlupatou bradavicí. Pan knihovník si taky pamatoval jména dětí, které k němu chodily do klubu. Ondra a Anička byli jeho oblíbenci, sotva je zahlédl ve dveřích, už na ně mával. „Nazdar, Aničko, nazdárek Ondro, jdete si půjčit knížky?“

Děti pozdravily a hnaly se za ním. „Ne, ještě mám doma tu starou,“ odpověděl Ondra.

„Olá, starou, povídáš? Ty sis půjčil nějakou starou knihu? To se divím, knihy důchodkyně zásadně nepůjčujeme.“

„Ondra nemyslel starou jako starou, ale starou jako nepřečtenou!“ snažila se Ondrovu slovní neobratnost napravit Anička.

„Já vím,“ uculoval se knihovník, „dělám si z Ondry legraci. Tak co mi nesete, vy dvě fazole?“

Ani Ondra, ani Anička se nebránili,

když je knihovník Míra nazval fazolemi. Znali ho moc dobře a věděli, že příměr k zelenině či ovoci používá často. Už je nazval ředkvičkami, kedlubnami, broskvemi i malinami.

Děti se pak smály a Míra je napomínal, že se v knihovně smí smát, ale jen s Mírou. Bylo to jeho heslo: Smějte se s Mírou. Znamenalo to, že děti se mohou v knihovně smát jen polohlasem, aby nerušily ostatní. A taky to byla výzva, aby si veselí užili i s knihovníkem Mirkem čili Mírou.

Ondra vytáhl z kapsy fotografii maminky a položil ji na pult. Knihovníka tím trochu zaskočil. Nečekal, že mu děti opravdu něco nesou.

„To je maminka,“ vysvětloval Ondra, „a já bych ji chtěl oženit.“

„Provdat!“ opravila ho Anička. Jako holčička byla ve věcech svateb, nevěst a ženichů zkušenější.

„Aha,“ hlesl knihovník. Stále nevěděl, kam děti míří, co mají za lubem.

„Potřebuju napsat na internet inzerát na tatínka. Musí být hodný na maminku, musí být chytrý jako pan učitel Karel Lužina, a musí mít rád děti, protože mě dostane jako svatební dar.“

Knihovník Míra se rozchechtal. „Ondro, ty jsi dárek i bez svatby.“

„Ne, nejsem dárek,“ bránil se Ondra. „Pro babičku a maminku jsem poklad, dárek budu pro mého nového tatínka, až se s mámou ožení.“

Knihovník se dál křenil. „Hele, Ondro, a ví máma, že jí sháníš ženicha?“

Oj. Míra uhodil hřebíček na hlavičku. Jak mohl ale vytušit, že se děti snaží hledání tatínka utajit?

„Ne, máma o tatínkovi nic neví. Nejdřív ho musím sehnat, až ho seženu, povím jí to.“

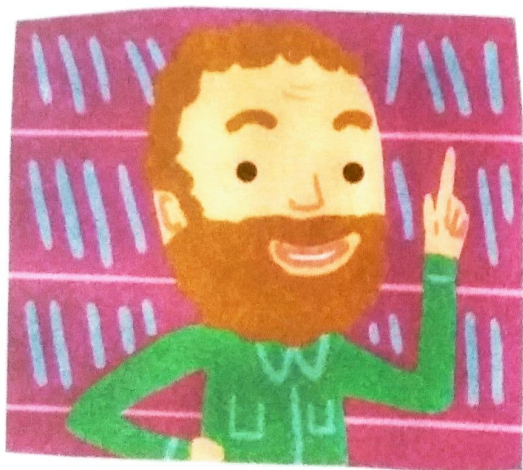
„Ještě že tak,“ zabručel knihovník, ale očima se usmíval. „Už jsem se bál, že chuděru mámu provdáš, a ona se to dozví, až to dostane úředně potvrzeno.“

„Úředně potvrzeno? To se musí?“ zeptala se Anička. Ondra zrozpačitěl. Jít někam na úřad se mu nechtělo. Ani neví, kam by měl jít a co by měl říkat.

Naštěstí knihovník Míra začal mluvit o inzerátu.

„Rozumím-li tomu dobře, Ondro, chceš podat inzerát, kde bude napsáno: *Provdám maminku za hodného a chytrého tatínka. Značka: Jmenuji se Ondra a jsem pěkný dáreček.*“

Ondra i Anička se nespokojeně ošili. Jejich inzerát by zněl jinak. Hlavně slova o Ondrovi jako dárečku byla divná. Děti na sebe pohlédly, nevěděly, že si z nich Míra zase dělá dobrý den. Knihovník vlastně zopakoval všechno, co mu Ondra prozradil, takže by jeho znění mohlo být správné. Po krátkém rozvažování děti souhlasily.

„A ještě by tam měla být fotka,“ připomněla Anička. „Aby nový tatínek věděl, že je Ondrova maminka hezká jako princezna.“

„Spolehněte se,“ ujistil děti knihovník. „A platit bude kdo? Ty, Ondro, nebo ty, Aničko?“

Zmínka o placení Ondru i Aničku vyvedla z míry. Knížky si půjčovali a zase vraceli, nikdy za ně neplatili.

„My jsme si mysleli, že je to zadarmo,“ polohlasem řekla Anička.

„Ej, ej, zadarmo ani kuře nehrabe, některé knihovnické služby si musíš zaplatit, a basta. V placení neznám bratra ani sestru, natožpak dvě zelené olivy,“ naoko zahartusil knihovník Míra.

Ondra sáhl do kapsy, třeba v ní najde nějakou zatoulanou korunu. Ne, žádný peníz nenahmatal, v kapse našel jen skleněné kuličky, které dostal od mámy.

„Peníze nemám, ale mám skleněňky,“ Ondra natáhl k Mírovi ruku s otevřenou dlaní, na které se leskly tři krásné duhové kuličky. Knihovník si je prohlédl a pochvalně mlaskl. „Za tři skleněňky ti seženu tři tatínky.“

„Ne, tři tatínky nechci. Co bych s nimi dělal?“

„Raději mu sežeňte jen jednoho, ale stejně báječného, jako je můj Mgr. Karel Lužina,“ dodala Anička.

Knihovník srazil paty k sobě a zhluboka se uklonil. „Všechno zařídím. Náš zákazník – náš pán. Jeden super báječný táta se k vám dostaví dnes, přesně v pět hodin a pět minut. Tak buďte, Ondro, s maminkou připraveni, ať nového tátu přivítáte, jak se sluší a patří. Klaní se knihovník služebník.“

HOSTINA

Ondra letěl domů jako vítr podivítr. Nic nedbal, že Anička jeho rychlým nohám nestačí. „Počkееееj! Kam tak utíkáš?“